

Săptămâna Patimilor

Felix

E-atât de... mare Săptămâna Mare,
Atât de grea pe-a timpului balanță
Și-atât de plină-n propria-i vibranță
Că nu-și găsește loc în calendare..

În ea s-a strâns istoria, strivită
De fenomene-n cavalcade stranii,
Și doar lumina caldă din cazanii
Redă privirii forma-i împlinită.

O săptămână cuprinzând în sine
Istoria scrâșnită prin suplicii,
Pe care niciun fel de artificii
N-o pot redecora în "bun" sau "bine".

E săptămâna picurând cu sânge
Pe zilele trecând cu pumni și palme,
Pe ore de batjocuri și sudalme,
Pe clipe tragice când cerul plânge.

În fața valului imens de ură
Stă El, Hristosul, trist scrutând Calvarul,
Și către ceruri ridicând paharul
Îi soarbe cea din urmă picătură.

Cumplită săptămână a durerii,
Mai dai fiori prin timp, sfidând distanțe,
Și-ai fi ucis pe veci orice speranțe
De n-ar fi fost...și zorii Învierii!

Simion Felix Marțian